

ΑΠΟ ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΑ

[Πιστή μετάφρασις του Ευαγγελίου του Αποστόλου Θωμά]

ΟΛΥ ἐπιθυμοῦσα πάντοτε, ἐγὼ ὁ Θωμᾶς ὁ Ἰσραηλίτης, νὰ κάμω γνωστά στοὺς μὴ Ἰσραηλίτας ἀδελφοὺς τὰ παιδικὰ θαύματα, ποὺ ἔκαμεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ζώντας σωματικῶς, στὴν πόλι Ναζαρέτ, ὅπου ἐπῆγεν ὅταν ἦταν λέντε ἐτόν.

Ἴδού λοιπὸν αὐτά :

Μία μέρα ποὺ εἶχε βρέξει, ὁ Ἰησοῦς ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου ἔμενον ἡ μητέρα του, καὶ ἔταξε, σκάδοντας στὴ γῆ λάκκους, οἱ ὁποῖοι ἐγένεζαν νερὰ ἀπὸ τὴ βροχῆ. Ὑστερα εἶπε στὰ νερά :

—Θέλω νὰ γίνετε καθα-

ρὰ καὶ ἐνάρετα !..

Κι' εὐθὺς τὰ νερὰ τῶν λάκκων ἐκαθάρισαν ἀπὸ τὴ λάσπη κι' ἐγένευν γάργαρα.

Προσόντας ἅπ' ἐκεῖ ἓνα παιδί τοῦ γραμματέως Ἄννα καὶ κρατῶντας ἓνα ραβδί ἀπὸ κλωνιάρι ἱπᾶς, χάλασε μ' αὐτὸ τοὺς λάκκους καὶ τὰ νερὰ ἐβῆκεν ἔξω. Ἐγένεσεν ὁ Ἰησοῦς τότε καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀσθεὴ καὶ παράνομο, τί σ' ἐπείρασαν οἱ λάκκοι καὶ τοὺς χάλασες ; Πρὶν τελειώσεις τὸ δρόμο σου, θὰ ξεραθῆς σὺν τὸ ραβδί ποὺ κρατᾶς !

Πράγματι, ἐκεῖ ποὺ πῆγαινε στὸ δρόμο τὸ παιδί τοῦ Ἄννα, ἔπεσε ἄξαφνα κάτω καὶ ξεψόγησε. Τ' ἄλλα παιδιά, ποὺ ἔβαιζαν μαζὺ του, ἐθαύμασαν καὶ πῆγαν καὶ τὸ εἶπαν στὸν πατέρα του. Ὁ Ἄννας ἔτρεξε ἀμέσως ἐκεῖ, ἀλλὰ βρῆκε τὸ παιδί του νεκρό. Ἐφῆγγε λοιπὸν, παρατονούμενος κατὰ τοῦ Ἰωσήφ γιὰ τὸ κακὸ ποῦταθε.

Κατόπιν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸν πληρὸν τῶν λάκκων ἄρχισε νὰ πλάθει, κλιζώντας, μικρὰ σπογγίτια. Μὰ ἦταν ἡμέρα Σάββατο. Κι' ἓνα παιδί ἐπῆγγε καὶ τὸ εἶπε αὐτὸ στὸν Ἰωσήφ.

—Ἐλα νὰ ἰδῆς, τοῦ φώναξε, τὸ γυῖο σου, ποὺ παῖξε σ' αὐλάκι καὶ πλάθει σπογγίτια μὲ τὸν πληρὸ, ἐνὼ εἶνε σήμερα Σάββατο καὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κινή κανεὶς τίποτε.

Σὺν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ, ἔπῆγγε καὶ εἶπε στὸν Ἰησοῦ :

—Γιατί τὸ κάνεις, παιδί μου, αὐτὸ καὶ βεβηλώνεις τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου ;

Ὁ Ἰησοῦς δὲν τοῦ ἀντιμίλησε, παρὰ ἔριξε τὰ μᾶτια του στὰ χωματένια σπογγίτια καὶ τοὺς εἶπε :

—Πετάξτε καὶ φύγετε καὶ στὴ ζωὴ σας νὰ μιμῆσθε ἐμένα.

Πραγματικῶς, δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγος του, καὶ τὰ σπογγίτια πέταξαν στὸν ἄερα. Καὶ σὺν τὸ εἶδεν αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ ἐθαύμασε πολὺ.

Ὑστερ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς περνοῦσε μὲσ' ἀπὸ τὴν πόλι καὶ ἓνα παιδί ἔραξε μιά πέτρα καὶ τὸν χτύπησε στὸν ὄμο.

Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε τότε :

—Δὲν θὰ σώσης νὰ πᾶς τὸ δρόμο σου.

Κι' ἀμέσως τὸ παιδί ἔπεσε καὶ πέθανε. Ὅσοι ἔτρεχαν ἐκεῖ κοντὰ καὶ εἶδαν τί ἐγένε, τάχασαν κι' ἔλεγαν :

—Μὰ τί εἶνε ἐτοῦτα μ' αὐτὸ τὸ παιδί ; Ἀπὸ ποῦ βασταίει κι' ὅ,τι λόγο πῆ ἀμέσως γίνεται ;

Ἐπῆγαν λοιπὸν καὶ βρῆκαν τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ εἰχτήσαν :

—Ἰωσήφ, τοῦ εἶπαν, δὲν μπορεῖς νὰ μένης μαζὺ μας σ' ἀντὴ τὴν πόλι. Ἄν θέλεις νὰ μείνης, μάθε τὸν γυῖο σου νὰ εὐλογῆ καὶ νὰ μὴν καταριέται, γιατί καταριέται τὰ παιδιά μας καὶ πεθαίνουν κι' ὅ,τι πῆ γίνεται ἀμέσως.

Ὁ Ἰωσήφ ἐφώναζεν ἰδιαίτερος τότε τὸν Ἰησοῦν κι' ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύει :

—Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ κάνεις ; Μὲ τὰ

καυμάματα σου ἐξοργίζεις ὅλον τὸν κόσμον καὶ μᾶς πιστὸν καὶ μᾶς ζήτη διώζων.

Μὰ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπάντησε : —Ἔξω πῶς αὐτὰ ποὺ μοῦ λές δὲν εἶνε δικὰ σου λόγια. Ἄλλοι σ' ἔβαλαν νὰ μοῦ τὰ πῆς, μὰ μπροστά σου θὰ σιωπήσω. Ἐκείνοι ὁμοῦ θὰ τὸ βροῦν ὅ,τι τοὺς ἀξίζει.

Καὶ ἀμέσως ἐκείνοι ποὺ τὸν κατηγοροῦσαν ἐτυφλώθησαν.

Ὅσοι εἶδαν τί ἐγένε, φοβήθησαν πολὺ καὶ ἀπορούσαν κι' ἔλεγαν πῶς καθεὶ λόγος αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ, καλὸς ἢ κακὸς, γινόταν ἀμέσως ὡς ἐκ θαύματος.

Ὁ δὲ Ἰωσήφ, σὺν εἶδε καὶ τὸ νέο αὐτὸ θαῦμα ποὺ ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ σκαμνὶ ποὺ καθόταν κι' ἔβγαλε τὸ αὐτὸ τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ στεκόταν ὀρθῶς μπροστά του, καὶ τὸ τράβηξε γερὰ.

Τὸ παιδί ἐθῆμοσε τότε ποὺ καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἀφῆσέ με ! Φτάνει ὅ,τι μοῦκαμες !..

Ἐκεῖ κοντὰ ἦταν ἓνας δάσκαλος ποὺ τὸν λέγαινε Ζακχαῖο. Ὁ Ζακχαῖος αὐτὸς ἄκουσε τί εἶπε ὁ Ἰησοῦς στὸν πατέρα του κι' ἐθαύμασε. Παιδί καὶ νὰ δίνει τέτοιες ἀπαντήσεις !..

Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἐπέλησσε τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦλε πῶς ἔχει γνωστικὸ παιδί.

—Δόσε μοῦ τὸ ἐμένα, τὸν παρακάλεσε, νὰ τὸ μάθω γράμματα καὶ καθε ἐπιστήμη καὶ νὰ τὸ διδάξω νὰ σέβεται καὶ νὰ τιμᾷ σὺν τὸν πατέρα του τοὺς μεγαλειτέρους του καὶ ν' ἀγαπᾷ τὸς συνομηλίτους τῆς.

Τὸν πῆρε λοιπὸν κοντὰ του καὶ τοῦ διδάξεν ὅλα τὰ γράμματα, ἀπὸ τὸ ἄλφα ὡς τὸ ὦμέγα.

Τότε ὁ Ἰησοῦς ζήτησε στὰ μᾶτια τὸ δάσκαλο καὶ τοῦτε :

—Υποκιτῆ, ἀφοῦ εἶν' οὔτε τὸ ἄλφα δὲν ξέρεις καλά, πῶς διδάσκεις στοὺς ἄλλους τὸ βῆτα ; Δίδαξε πρώτα σωστὰ τὸ ἄλφα κι' ὕστερα θὰ σε πιστώσουμε καὶ στὸ βῆτα.

Καὶ ἄρχισε ν' ἀποστομῶνῃ τὸ δάσκαλο του, λέγοντάς του τοὺς σωστοὺς κανόνες τοῦ ἄλφα.

Ἄμα ἄκουσε αὐτὲς τίς διδαχὰς γιὰ τὸ ἄλφα ὁ δάσκαλος τοῦ Χριστοῦ, ἀπόρησε καὶ εἶπε σ' ὅσους ἦσαν παρόντες :

—Ἄχ ! τί ἔπαθα ὁ δύστηνος ἐγὼ ! Μπελὰ ποῦθαλα στὸ κεφάλι μου μ' αὐτὸ τὸ παιδί, ποὺ πῆρα νὰ δασκαλέω. Πᾶρε τοῦ, ἀδελφε Ἰωσήφ, σὲ παρακαλῶ, πάγ' το, γιατί δὲν μπορῶ νὰ ἱσομέρω τὸ ἀσθηρὸ τοῦ βλέμμα καὶ ν' ἀκούω τὰ λόγια του. Αὐτὸ τὸ παιδί δὲν βασταίει ἀπὸ τὴ γῆ, αὐτὸ μπορεῖ καὶ μὲ τὴ φωτιὰ νὰ τὰ βάλλῃ. Σὺν νᾶνω γεννημένο πρὶν πλαστῆ ὁ κόσμος ! Ποῖα κοιλιά τὸ βαστάζε καὶ ποῖος κόρφοσ τὸ ἔθρεψε, δὲν ξέρω. Ἀλλοίμονο μου, τί ἔπαθα ! Ποῦ μπορῶ ἐγὼ νὰ μετροῦνῶ μαζὺ του στὴ γῆσι ; Ἐνόμιζα πῶς εἶχα μαθητῆ, κι' ἔβαλα δάσκαλο στὸ κεφάλι μου. Θὰ τὸ θυμῶμαι αὐτὸ ποὺ ἔχω πάθει, φίλοι μου, γιὰ πάντα. Εἶμαι γέρος καὶ νικήθηκα ἀπὸ ἓνα παιδί. Θὰ μὲ ἀγῆ ὁ κατῆος αὐτός. Θὰ μοῦ λέν ὅλοι πῶς μ' ἀποστόμωσαν ἓνα παιδί κι' ἐγὼ δὲν θὰ ξέρω τί ν' ἀποκριθῶ. Γι' αὐτὸ, ἀδελφε Ἰωσήφ, σὲ παρακαλῶ πάγ' τὸ παιδί αὐτὸ στὸ σπίτι σου. Αὐτὸ τὸ παιδί κατὶ μεγάλο καὶ θαυμαστὸ εἶνε, ἢ θεός, ἢ ἄγγελος. Τί νὰ πῶ κι' ἐγὼ δὲν ξέρω !

Οἱ Ἰουδαῖοι παρηγοροῦσαν τὸν Ζακχαῖο καὶ τότε ὁ Ἰησοῦς ἐγένεασε μὲ τὴν καρδιά του καὶ τοῦ εἶπε :

—Εγὼ εἶμαι ἄνωθεν σταλιμένος γιὰ νὰ καλέσω τοὺς ἀνθρώπους νὰ γενήσουν τὸ βλέμμα τους καὶ τὴν καρδιά τους πρὸς τὰ ἄνω, ὅπως μ' ἐπρόσταζε ἐκείνος ποὺ μ' ἔστειλε σὲ σὰς.

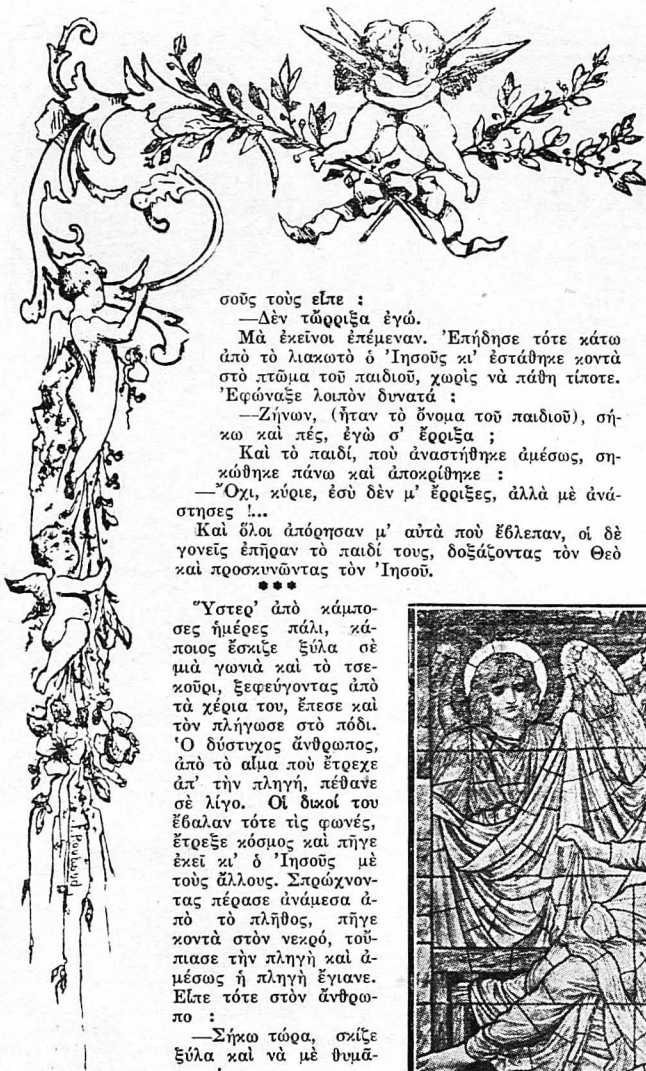
Δὲν ἀπόσωσε τὸ λόγο του αὐτὸν ὁ Χριστός, κι' ἀμέσως ἀναστήθησαν κι' ἔγιναν καλὰ ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους εἶχε χτυπήσει μὲ τὴν κατάρα του. Κι' ἀπὸ τότε κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν θυμῶσῃ, μὴν τὸν καταραστῆ καὶ μείνῃ ἀνάτηρος.

Μετὰ λίγες ἡμέρες ὁ Ἰησοῦς ἐπαῖξε στὸ λακοτὸ ἐνὸς σπιτιοῦ μ' ἄλλα παιδιά τῆς γειτονιάς. Ἐνα ἅπ' τὰ παιδιά αὐτὰ ἔπεσαν ἄξαφνα ἅπ' τὸ λακοτὸ κάτω κι' ἔμεινε στὸν τόπο. Ἄμα τὸ εἶδαν αὐτὸ τ' ἄλλα παιδιά, ἐφῆγγαν ὅλα τροισαγμένα κι' ἔμεινε ὁ Ἰησοῦς μῦνος.

Οἱ γονεῖς τοῦ παιδιοῦ ποὺ σκοτώθηκε ἔτρεξαν τότε καὶ κατηγοροῦσαν τὸν Ἰησοῦ πῶς αὐτὸς ἔριξε κάτω ἀπὸ τὸ λακοτὸ τὸ παιδί τους. Τότε ὁ Ἰη-

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΚΙ' Ο ΧΡΙΣΤΟΣ (Σμάλτος τοῦ Πενιγκῶ)

‘Ο Ίωσήφ ἔκαμε καθὼς τοῦ εἶπε τὸ παιδί. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔπιασε τὸ κοντότερο ξύλο ἀπὸ τὴν ἀρχή, τὸ τράβηξε καὶ τὸ ἔφερεν ἴσια-ἴσια μὲ τ’ ἄλλο.

‘Αἶμα τὸ εἶδεν αὐτὸ ὁ πατέρας του, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, λέγοντας :

—Μακαρίζω τὸν ἐαυτό μου, ποῦ μοῦδωσε ὁ Θεὸς τέτοιο παιδί !

Σὰν εἶδε λοιπὸν ὁ Ίωσήφ τὴ γνῶσι τοῦ παιδιοῦ του, ποῦ μεγάλωνε μὲ τὴν ἡλικία του, σκέφτηκε νὰ μὴν τὸ ἀφήσῃ ἀγόραμμο, παρὰ τὸ πῆρε καὶ τὸ παράδωσε σ’ ἄλλον δάσκαλο.

‘Ο δάσκαλος αὐτὸς εἶπε στὸν Ίωσήφ :

—Θὰ τοῦ μάθω πρῶτα τὰ Ἑλληνικά κι’ ὕστερα τὰ Ἑβραϊκά γράμματα.

Γιατὶ κατάλαβε ὁ δάσκαλος τὴ γνῶσι τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ φοβήθηκε. Τοῦ εἶπε τότε ὁ Ίησοῦς :

—‘Αν εἶσαι πραγματικῶς καλὸς δάσκαλος, πές μου ὄλους τοὺς κανόνες τοῦ ἁλφα κι’ ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ κατόπιν τοῦ βῆτα.

‘Ο δάσκαλος πικράθηκε καὶ χτύπησε τὸ παιδί στὸ κεφάλι. ‘Ο Ίησοῦς ἐπόνεσε καὶ καταράστηκε τὸν δάσκαλο, ἔ ὁποῖος ἀμέσως λιποθύμησε κι’ ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα κάτω.

Ἐφ’ ἧγε ὕστερα ὁ Ίησοῦς καὶ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα του. Μὰ ὁ Ίωσήφ λυπήθηκε γιὰ ὅτι ἐγίνε κι’ εἶπε στὴν μητέρα τοῦ Χριστοῦ :

—Μὴν τὸν ἀφήνῃς νὰ βγαίη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα, γιατί ὅσοι τὸν θυμῶνουν πεθαίνουν !..

‘Υστερ’ ἀπὸ λίγον καιρὸ πάλι, ἄλλος δάσκαλος, φίλος εἰλικρινῆς τοῦ Ίωσήφ αὐτὸς, τοῦ εἶπε :

—Φέρε μου τὸ παιδί στὸ δικό μου σχολεῖο. Ἴσως ἐγὼ, μὲ τὸ καλὸ, μπορέσω νὰ τοῦ διδάξω τὰ γράμματα.

‘Ο Ίωσήφ τοῦ ἀποκρίθηκε :

—Φίλε μου, ἂν ἔχεις πεποιθῆσι, πάρ’ το.

Ἐπῆγε τότε ὁ δάσκαλος καὶ μὲ φόβο καὶ σεβασμὸ πῆρε τὸ Χριστὸ, ὁ δὲ Ἰησοῦς μὲ χαρὰ τὸν ἀκολουθοῦσε. Ἐμῆλθε λοιπὸν μὲ θάρρος στὸ σχολεῖο καὶ βλέποντας πάνω στὸ ἀναλόγιο ἕνα βιβλίον, τὸ πῆρε στὰ χεῖρα του. Μὰ δὲν ἐδιάβαζε τὰ γράμματα ποῦ ἦσαν στὸ βιβλίον γραμμένα, παρὰ ἀνοίγοντας τὸ στόμα του, ἐμίλησε μὲ πνεῦμα ἅγιον καὶ ἐξηγοῦσε τὸ Νόμο σ’ ὅσους βροθήσαν ἐκεῖ. Μαζεύτηκε λοιπὸν πολλὸν πλῆθος καὶ στεκόνοισαν καὶ τὸν ἀκούσαν καὶ ἀπορούσαν ὅσοι καὶ ἐθαύμαζαν τὴν σοφίαν τῆς διδασκαλίας του καὶ τὴν ἐτοιμότητα τῶν ἀπαντήσεών του.

—Νῆπιό ἀκόμμα, ἔλεγαν, καὶ νὰ μιλήῃ ἔτσι ὠραία !..

Ἄμα τάκουσεν ὅμως αὐτὰ ὁ Ίωσήφ φοβήθηκε κι’ ἔτρεξεν ἀμέσως στὸ σχολεῖο, μήπως καὶ αὐτὸς ὁ δάσκαλος ἦταν ἀπειρος. Μὰ μόλις τὸν εἶδε ὁ δάσκαλος τοῦτε :

—Ἐλα νὰ καμαρώσῃς, Ίωσήφ, τὸ γιού σου ! Ἄδελφέ μου, ἐγὼ τὸ πῆρα τὸ παιδί γιὰ μάθημα, κι’ αὐτὸ εἶνε γεμάτο σοφία καὶ χάρι Θεοῦ. Πάρε το, λοιπὸν, πάλι στὸ σπίτι σου, γιατί ἀνάγκη ἀπὸ διδασκαλία δὲν ἔχει !

Ἄμα τ’ ἀκούσεν αὐτὰ ὁ Ίησοῦς ἐγέλασε κι’ εἶπε στὸν δάσκαλο :

—Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐλάλησες καὶ ὀρθῶς ἐμαρτύρησες, γιὰ τὸ χατήρι σου θὰ γιαιρευθῇ κι’ ὁ ἄλλος δάσκαλος ποῦ ἔπεσε ξερὸς...

Κι’ εὐθὺς ὁ ἄλλος δάσκαλος γιαιρευθῆκε. ‘Ο δὲ Ίωσήφ ἐπῆρε πάλι τὸ παιδί στὸ σπίτι του.

Κάποια μέρα ὁ Ίωσήφ ἔστειλε τὸν μεγαλύτερο γιού του, τὸν Ἰάκωβο, στὸ λόγγο νὰ κόψῃ ξύλα, νὰ μαζέψῃ φρούγανα καὶ νὰ τὰ φέρῃ στὸ σπίτι. Μαζὺ μὲ τὸν Ἰάκωβο ἐπῆγε κι’ ὁ Ίησοῦς.

Ἐνῶ ὁ Ἰάκωβος ἐμάζεψε φρούγανα, μιὰ ὄχεντρα τὸν δάγκωσε στὸ χεῖρι καὶ ξεψυχοῦσε ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ φειδιοῦ.

Τότε ὁ Ίησοῦς ἐπλησίασε, ἐφύσηξε τὴν δαγκωμάτια καὶ εὐθὺς ὁ πόνος ἔπαυαν, τὸ φειδί ἔσκασε καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐγίνε καλά !..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Τὸ τέλος.

H ΓΕΝΝΗΣΙΣ

σοὺς τοὺς εἶπε :

—Δὲν τῶροξα ἐγώ.

Μὰ ἐκείνιο ἐπέμεναν. Ἐπῆδησε τότε κάτω ἀπὸ τὸ λακωτὸ ὁ Ἰησοῦς κι’ ἐστάθηκε κοντὰ στὸ πῶμα τοῦ παιδιοῦ, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε.

Ἐφῶναξε λοιπὸν δυνατὰ :

—Ζήνων, (ἦταν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ), σῆκω καὶ πές, ἐγὼ σ’ ἔροξα ;

Καὶ τὸ παιδί, ποῦ ἀναστήθηκε ἀμέσως, σηκώθηκε πάνω καὶ ἀποκρίθηκε :

—Ὁχι, κύριε, ἐσὺ δὲν μ’ ἔροξες, ἀλλὰ μὲ ἀνάστησες !..

Καὶ ὅσοι ἀπόφησαν μ’ αὐτὰ ποῦ ἔβλεπαν, οἱ δὲ γονεῖς ἐπῆραν τὸ παιδί τους, δοξάζοντας τὸν Θεὸ καὶ προσκυνώντας τὸν Ἰησοῦ.

‘Υστερ’ ἀπὸ κάμποσες ἡμέρες πάλι, κάποιος ἐκοίξε ξύλα σὲ μιὰ γωνία καὶ τὸ τσεκούρι, ξεφενύγοντας ἀπὸ τὰ χεῖρα του, ἔπεσε καὶ τὸν πληγωσε στὸ πόδι. ‘Ο δυστυχὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸ αἷμα ποῦ ἔτρεξε ἀπ’ τὴν πληγή, πέθανε σὲ λίγο. Οἱ δικαί του ἔβγαλαν τότε τίς φωνές, ἔτρεξε κόσμος καὶ πῆγε ἐκεῖ κι’ ὁ Ἰησοῦς μὲ τοὺς ἄλλους. Σπρώχνοντας πέρασ ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ πλῆθος, πῆγε κοντὰ στὸν νεκρὸ, τοῦπιασε τὴν πληγή καὶ ἀμέσως ἡ πληγή ἐγίανε. Εἶπε τότε στὸν ἄνθρωπο :

—Σῆκω τώρα, σῆκζε ξύλα καὶ νὰ μὲ θυμάσαι !..

Τὸ πλῆθος, ποῦ εἶδε ὅτι ἐγίνε, προσκύνωνε τὸν Ἰησοῦ, λέγοντας :

—Ἀλήθεια, πνεῦμα Θεοῦ ὑπάρχει μέσα σ’ αὐτὸ τὸ παιδί !..

‘Οταν ἦταν ὁ Ἰησοῦς ἔξι χρονῶν, ἡ μητέρα του τοῦδωσε μιὰ στάμνα καὶ τὸν ἔστειλε στὴ βρύση νὰ φέρῃ νερό. Μὰ ἦταν κόμος στὴ βρύση κι’ ἀπ’ τὸ σπρώξιμο κάπου χτύπησε ἡ στάμνα κι’ ἔσπασε. Τότε ὁ Ἰησοῦς ἔβγαλε τὸ ροῦχο του, τὸ ἔκαμε σάν σακί, τὸ γέμισε νερὸ καὶ τὸ πῆγε στὴ μητέρα του. Βλέποντας ἡ μητέρα του αὐτὸ τὸ θαῦμα, ἐφίλησε τὸ παιδί τῆς καὶ χαϊρόταν ἀπὸ μέσα τῆς γιὰ τὰ μυστήρια καὶ τὰ θαῦματα ποῦ τὸ ἔβλεπε νὰ κάνει.

Σὰν ἦθε μετὰ δυὸ χρόνια ἡ ἐποχὴ τῆς σπορᾶς, ὁ Ἰησοῦς πῆγε μὲ τὸν πατέρα του, τὸν Ίωσήφ, νὰ σπειροῦν σιτάρια στὸ χωράφι τους. Κι’ ἐνῶ ὁ πατέρας του ἔσπερνε μὲ τὴ φοιχτά, ὁ Ἰησοῦς πῆρε κι’ αὐτὸς ἕναν κόκκο σιταριοῦ καὶ τὸν ἔσπειρε. Κι’ ὁ σπόρος φύτρωσε ἀμέσως καὶ πλήθυνε καὶ σάν θερισαν κι’ ἀλώμισαν, μάζεψαν ἑκατὸ κόρους σιταριοῦ (δηλαδὴ 3.600 ὀκάδες) ἀπὸ ἕνα σπειρὶ σιτάρη !..

Τότε ὁ Χριστὸς κάλεσε ὄλους τοὺς φτωχοὺς τῆς πόλεως στ’ ἀλώνι, τοὺς χάρισε ἀρκετὸ σιτάρη καὶ πάλιν ἔμεινε νὰ πάρῃ κι’ ὁ Ίωσήφ στὸ σπίτι του.

Κι’ ἦταν ὀχτῶ ἐτῶν ὁ Ἰησοῦς ὅταν ἔκαμε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

‘Ο πατέρας τοῦ Χριστοῦ ἦταν μαραγκὸς κι’ ἐκείνουν τὸν καιρὸ ἐφτιανε ἀλέτρια καὶ ζυγούς γιὰ τὸ ὄργωμα. Μὰ κάποιος πλούσιος τοῦ παράγγειλε νὰ τοῦ φτιάσῃ ἕνα κρεβάτι, ἐπειδὴ δὲ τὸ ἕνα ξύλο ἦταν κοντότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο κι’ ὁ Ίωσήφ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ, ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε :

—Βάλε κάτω τὰ δυὸ ξύλα.

